

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 3

mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80

Den forstyrrede

Husfred,

eller:

Manden med Nathuen

Manden og Konen sadde dem ned,
 Talte i Fryd og Gammen;
 „Altid saa troede jeg Du var rig
 Den Tid vi kom tilfammen.“
 „Var jeg ikke rig, saa var jeg som jeg kan,
 Li'saa god en Kone, som Du er Mand!“
 Hu hei! for mig og Dig, siger jeg,
 Den Tid forglemmes aldrig.

Manden han tog sin Nathue af,
 Slog Konen paa sit Dre:
 „Saa gjor vær ærlig Dannedmand,

V box 19:542

Naar Konen ei vil høre,
„Hvor jeg Dig byder, der skal Du løbe,
Derfor jeg monne Husbonde hedde!“
Hu hei! for mig og Dig, siger jeg,
Den Tid forglemmes aldrig.

Konen tog sit Rokkeho'ede af
Slog Manden det i Panden:
„Saa gjør hver ærlig Dannekvinde,
Naar Manden gaar fra Forstanden.
Hvor jeg Dig byder, der skal Du løbe,
Derfor jeg monne Madmoder hedde!“
Hu hei! for mig og Dig, siger jeg,
Den Tid forglemmes aldrig.

Manden gik ad Stoven til,
At skjære de Kjøpper hvide;
Konen hun svor paa Tre og Tro,
Han skal dem selv opslide,
Da han kom hjem, gik det i Gang,
Saa Stumperne om Dreene sprang,
Hu hei! for mig og Dig, siger jeg,
Den Tid forglemmes aldrig.

Det gik saa til i Dagene tre,
Men Konen blev værr' og værrer,
Saa Manden faldt paa sine bare Knæ,
Og kaldte sin Kone Herre:
„Hvor Du mig byder, der vil jeg løbe,
Derfor Du monne Madmoder hedde.“
Hu hei! for mig og Dig, siger jeg,
Den Tid forglemmes aldrig.

Manden han ud i Gadedøren treen,
Der mødte han sin Nabokvinde:
„Og nu har jeg slaæes med Kjørlingen min,
Saa begge mine Dine rinde;
Har man dog seet Satan til Spil!
Manden skal gjøre hvad Konen vil!
Hu hei! for mig og Dig, siger jeg,
Den Tid forglemmes aldrig.

Egteskabens Gleder og Sorger.

S Egteskab, o kjære Egteskab, Faldera,
Ja, man tror det er saa rart at være Mand, Faldera,
Spørg blot enhver, som dette har prøbert, Faldera,
Jeg mener han er bleven stemt barbert, Faldera.

De første fire Uger kyskes bort, Faldera,
Nu slutter Konen kjærligen Afford, Faldera,
Hvor Fa'er jeg Dine Buxer bære maa, Faldera,
Smukt Manden under Toffelen maa staa, Faldera.

Ja Manden han maa føie sig i Alt, Faldera,
Hvad enten det er rigtigt eller galt, Faldera,
Mens en siger: Fa'er, jeg elsker Dig, Faldera,
Han mæner ei, at han er Hanerci, Faldera.

Nu ta'er hun paa Koncert og Assemblée, Faldera,
I Selskaber og paa Komædie, Faldera,
Ja Manden tror han eier Hjertet helt, Faldera,
Saa er det mellem To, Tre, Fire delt, Faldera.

I Huset skaffer hun nu et Klaveer, Faldera,
Hun st'er til Manden, mens hun snurrig ler, Faldera,
Imorgen kommer her en Hr. Baron, Faldera,
Som gratis giver mig Information, Faldera.

Ja Manden synes det er nok saa rart, Faldera,
Han mærker ei at Trostaben ta'er Fart, Faldera,
Ei at en Stedfortræder han sig fik, Faldera,
Som daglig sætter paa hans Tre Klif, Faldera.

En Dag faar Fruen sig en lille Son, Faldera,
Dg Manden kysser hende da til Lon, Faldera,
Til endelig han til sin store Stræk, Faldera,
Ser Drengbarnet har Baronens Træk, Faldera.

Han varsomt bare maa sit Sjalus, Faldera,
Mens Konen lønner ham med Drilleri, Faldera,
Hvad sker, naar de ei længer kan forl'kes, Faldera,
Ja Manden faar Dada naturligvis, Faldera.

En Bane er jo nok en hals Natur, Faldera,
Dg Folk læ'er først i Egttestandens Bur, Faldera,
At kjende gratis Amors Trætter, Faldera,
Dg leve mellem Fred og Kjøveleri, Faldera.

O Egttestand, o kjære Egttestand, Faldera,
Ja man tror det er saa rart at være Mand, Faldera,
Derfor jeg her en Skildring har leveret, Faldera,
Ja den viser hvordan Manden bli'er fixert, Faldera.

Tromsø. 1857.

Paa Urdals Forlag.

Trykt i H. M. Høegs Enkes Bogtrykkeri.